

У Новоме Саду 10. априла 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

МИТИ И ДРАГИЊИ

приликом јубилеја двадесетпетогодишњег глумовања им.

Двадесетпет година
Теретни и знојни
Истрајасте јуначки
У просветној војни.

Смело глејте у прошлост
Трнавог вам жића;
Дично име кадро је
Трн да заружича.

Будућност је будућност,
У њу лете нади;
Уметнику доста је
Ако за њу ради.

Данашњост је сиротна
Ево шта вам дала —
Са свих страна срдачно:
Хвала! Хвала! Хвала!

Уз то, Мито, Драгињо,
Ваљда ништ' не квари,
Што вам руку стискује
Ваш пријатељ стари.

3-1. 1.

Тро-горо-то.

Ево дочекасмо и страсну или велику недељу. Недеља може бити страсна, а уједно и велика — а да ли могу то бити и људи? О томе сам увек сумњао. Али кад човек добро промућка главом, онда изиђе тај мућак, да се и код људи може спојити страсност са величином.

На пример:

Страсан ловац може бити велики лажов.
Страсан карташ може бити велики „сехфогл“.
Страсан среброљубац може бити велика вуци-батина.

Страсан патријар може бити велики грешник.
Страсан пијанац може бити велика свиња.
Страсан критичар може бити велика незналица.

Страсан владалац може бити велики бунтовник.

Страсан читалац може бити велики мученик.

Страсан баштован може бити велики коров.
Страсан кортеш може бити велики судац.
Страсан курмахер може бити велики буцов.
Страсан Маџар може бити (и врло лако бива) велики жупан. — И т. д. И т. д.

И по томе што је ко страснији могао би бити све већи. Ал ја ипак кад помислим да сам српске мајке син, кад помислим да смо и како смо, шта смо и колики смо, на чему смо и под чиме смо, шта чекамо и шта нас чека, — ја се ипак не уздам толико у наше страсти, колико се уздам у зауздавање тих страсти. — Јер ако не буде тога уздања, биће уздисања.

Ово ми је тек онако, случајно на ум пало поводом велике недеље, која се зове и страсна. Али сад сам се тек сетио да страсна недеља није добила име од страсти, него од страдања. И сад би требало да избришем све што сам горе написао, па да према томе размишљања своја друкчије удесим. Али писати па брисати, то би било тако исто паметно, као кад ко прими оставку једног министра, па онда томе истом министру повери да склопи нов кабинет. — Но да се вратим на страдање.

Који (на правди) страдају ти још могу бити велики. И Христос је показао величину своју на крсту и на мукама.

Треба умети страдати. (Српски народ страда већ 500 година па канда се још није у томе послу извештио).

Страдање није за то да се људи изгубе, — већ да се нађу. (Т. ј. људи, — јер нељуди и онако умеју да се нађу).

Страдање није за то, да се људи раздеру, него да се приберу.

Страдање није за то, да важи оно што тек испред носа видимо, — већ да видимо колико важи.

Страдање није за то, да се снаге у лудо треше, већ за то, да се и најмање трошице снаже. (Т. ј. оне које нису труле и плесниве).

ПОДЛИСТАК.

Рецепт од кијавице.

Хумореска.

Дуго и дуго сам мислио откуд води кијавица свој постанак и напослетку сам измишкљирао, да је она свакако масло оног — буди бог снами — „малог.“ — А ви већ знате, да је тај врашки „мали“ — велики обешеча. Хтео да се покаже, да има милостиво „благоволеније“ о људима, па куд ће, шта л' ће, него написа окорелом шапом тестаменат, и, осим других својих рсузлука, остави нам и — кијавицу, ту праву проклетићу наших дана. Е ко да му не рекне на то, да је уља, лола, бећар, вуцибатина и све, све, друго! Откуд му само пало у ђупу његову, да њу измисли!?

Ал' куни, грди, ружи, „пцуј“ ти њега колико год волеш, све је то бадава. Опет он неће своје дело да опозове. „Наследствије“ то његово опет зато расти, цвета и напредује; и на старца и на бабу, и на човека и на жену, и на момка и на девојку, на дете — на све редом подједнако се излива „благодат“ — аратос је! — тог његовог „презента.“ Ушао прави штрк међу све (па и у жене, и ма да оне стоје његовом галантном срцу ближе него љу-

То не треба сметнути с ума. И тако сума сумарум: ја држим, да ми Срби још не умемо лепо и достојанствено страдати, — вешто и јуначки страдати.

Ако дакле желимо да и ми будемо велики, да дође и до нашег ускреса, — онда је прека потреба да ни у страдању не будемо мали, ниски и сућушни.

Ето до тога сам конца дошао ја у размишљању своје страсне недеље, — а ви сад, ако хоћете, можете конач овај даље напредати.

Т.

У првом пренеразу.

Врло добро знамо да се друштвене болести не лече ћутањем, —

Па ипак, у првом пренеразу свом, и бојећи се да од зла не направимо горе, не знамо ништа паметније, него према несрећној књижици:

НЕКОЈИ „ПРИЈАТЕЉИ МИЛЕТИЋЕВИ“,

заузети најблажи положај, који се замислили даје. А то је ћутање — ако се може и док се може.

Молимо наше пошт. сураднике, да се и они тога придржавају. Уредник „Стармалог“.

Шетња по свету.

XXII.

Обичај је, да се о ускресу деле црвена јаја. Не могу ни ја изостати иза општег обичаја, те по томе морам и ја коме поклонити своје црвено јаје. Немам

ди). С ким се год састанеш, свако ти се то тужи, да има кијавицу, па, за потврду том, почне оно стереотипно ци-ха! — ци — и — ха! — да ти одере уши. Све то не престано шмрка и брише се.

Одеш ли у суд, у шпаркасу, у порезно звање, свуд те то чиновници опором предустретају. Мараму међу сад на уста, сад на нос, а набреклим те очима гледа преко рамена, као да си баш ти тај, што си им донео ништа друго, него баш саму кијавицу.

А још кад одеш на пијацу! Питаш коју дебелу пиљарицу: „пошто ово, пошто оно?“ — па мораш вазда да чекаш, док се она прво искија, па тек онда да ти да „отвјет.“ Сретнеш се са дебелим, задригнулим римским фратром, црвену мараму држи на носу (незнаш шта је црвеније: марама ил' нос) јавиш му се, а он кија, кија, па тек кад одмакнеш од њега на читавих десет фати, онда ти се одјави. Идеш тако пијацом даље, замислиш се, занесеш се, и напослетку на све стране чујеш само ци — и ха! — — — ци — и — и ха! — — — на здравље! на здравље! . . .

По где-где још закрешти који глас:

„Аратос така здравља!“ —

Па још је та кијавица и тако безобразна и налеплива, да по некога тако страсно својим загрљајем стегне

никога свога, нити има у лепом женском свету и једне душе, која би мене волела, макар што ја многе волим, па с тога, кад се баш морам наметати, наметнућу се новосадском великом жупану Парчетићу, те ћу њему поклонити своје ишарано јаје. Ишарао сам га до душе црвеном и плавом бојом, а бело је остало на другом крају, те је по томе револуционарне српске боје, али то не може ништа сметати, јер Тиса је забранио само српске тробојнице, но још није забранио да човек не сме ни јаја шарати како му воља.

Него питање је, да ли да му дам читаво јаје или само парче јајета? То ће питање можда многим чудновато изгледати, али кад се узме у обзир, да је новосадски жупан само парче тић, онда ће ми свако дати за право, што се ја борим, да ли да му дам само парче или пак читаво јаје. Очеvidно, да није право, да се парче тић у даде читаво јаје. Хајде да је читав тић, онда би му се „кипирало“ и читаво јаје, но овако, по што је само парче тић, „кипира“ му се само парче јајета, или и читаво, које ипак није читаво и које се на говедарском језику зове — мућак.

Па ипак ћу му дати читаво јаје. На први поглед изгледа то врло недоследно, али у самој ствари није. Јер видите, и то парче тића има великих заслуга по српски народ. Овом ће се да богме многи смејати, али одмах ће увидети, да су на кривом путу.

Ето на нас Србе је била до сад повика, да смо „нелојални“, да нисмо „патриоте“ и да гравитирамо ван земаљских граница, но на велико чудо показало се у истини, да су наши слободоумни органи најжешће патриоте, јер су се својевољно претворили у егзекуторе и силом хоће, да сваки држављанин плати своју порезу. Од овог већег патриотизма не може бити. У Новом

да не може ни душом да дахне, него је мора јадник да трпи преко целе године.

Но кажу бабе, (ја још нисам дошао до тог искуства) да је кијавица врло добра; ко њу има, тај је сретан, јер, веле, она има то добро својство, да човека — „чисти!“ Хвала лепо на том њеном „добром“ својству, ал' ево она је код мене отворила сезону, и ја ћу је драговољно — уступити сваком оном, ко се не осећа да је чист, па нека га она — очисти. Само да се ја парасим ње! . . .

Ал' шта су све кијавице на свету?! Шта је и она чукумбаба њина, коју је „мали“ прво измајсторисао, — шта је све то спрам оног славног балабана, што га у поседу свом има баћ-Остоја!? Тричарија и ништа!

Да знате само како сиромаша баћ-Остоја пати од тог њеног „чистителног“ својства. Сав се јадник усуквао. Нит' може честито да једе ни да пије, него тек помало лабрце и примизгица се. Но све, све, ал' неможе ни да пуши. Како запали лушу, па хоће онако по својој вољи, да који пут ћане — дим уће у грло, затим у нос — ке! заголица и једно и друго, а у ушима му зазуји, глава му забучи, затим почне кијати, кашљати, да већ избечи очи.

Шта није пробао да се курталише ње, ал' све бадава, она никако не попусти. Изређао је све бајалице, ишао је свима врачарама, дао је преврћати траг, ал' све где је ту је. Балабан јачи и јачи.

Саду чак се својевољно склопио и одбор, који ће грађане гонити, да плаћају своју порезу.

А шта је на то рекао новосадски велики жупав?

Рекао је отприлике: „Охо! Није нужда, да сваки грађанин плати своју порезу и за то не дам том одбору порезне књиге, да би из истих могао дознати, ко није до сад своју порезу платио, те да сироте људе гони, да и своју последњу ствар продају или заложу, само да би порезу своју намирили. Не дам, да се сиротиња гули и упропашћује рад државе.“

Сад изволите пресудити, које патриотичнији: да ли они, што су своју порезу часно и поштено исплатили и који хоће и друге да привољу, да то исто учине, или пак они, који то не допуштају? Ја држим, да ће се опште мишљење изразити у корист оних првих и да ће по том баш усљед Парчетићевог поступка Срби проглашени бити као најлојалнији и најпатриотичнији грађани.

И за то је новосадски велики жупан заслужио читаво јаје и ако је само парче тић, а не читав тић, и за то му ја своје црвено-плаво-бело ишарано јаје дајем од свег срца. Нек се бар зна, да и у овом рђавом времену може Србин бесан бити, особито кад се узме у обзир, да нам од сад нико не може пребацивати, да нисмо добри и лојални угарски грађани. Шта више, српско-народна слободоумна странка боља је и лојалнија и од самих присталица кикиндског програма, јер у том програму нема ни једне тачке, којом би се присталице обвезале, да на време намире своју државну порезу, до чим је ето српско-народна слободоумна странка гонила читав српски народ, да свој крваво стечени новац носи у порезно звање. Па ни то није некима право! Шта ћемо, кад смо такве судбине, али и то има своју добру страну, јер се сад бар зна, на

А баш је могла та суклата њега поштедити. Та и без ње је њему доста; има он и других невоља својих, Откад се зна увек је несретан. Кад је био мали и он се с другом децом верао по дрвима и сувачама. Сва су деца ту сретно пролазила, само је он морао да заглави. Једанпут се више деце пело на неки висок багрени. Остоја је био од прилике у среди круне, а над њим је био несташни Аћа, који је дотле цупк'о и цупк'о док се није омакао и хр! пао, ал' не на земљу већ на Остоју, и сиромаша Остоја стрмоглави се кроз багрену круну, разбарусао је грање, бодље га свега изгребле, а једна му се заболо у око; кад је сасвим дотежао земљиној тежи, запраћака се у некој брљи, и био би се ту и удавио, али га срећом брзо извукоше. Но лево му око за увек оста дрљаво а у падању од страха уши му заглунале, па је остао и наглув целог века свог. Ни крив ни дужан морао је он да испашта за аћину непажњу, а Аћи није фалило ништа, јер му се капут закачио за неку грану, па се ту мало прољуљао, али се толико копрцао, док се није домашио рукама једне појаче гране, па се онда — испоручио. Па кажите: зар то није права несрећа, патити за туђе грехе!?

Па увек га тако прати несрећа за несрећом. На најравнијем путу он мора да се изврати ако иде на коли, а ако иде пешке мора да се спотакне и падне. Кад ко чека кога у помрчини иза ћошка да му се за шт освети,

којој је страни пожртвовање и лојалност и за то је повосадски велики жупан Парче тић заслужио, да му се читаво јаје поклони.

Требао бих и Герману једно јаје дати, али се бојим, да ће ми се осушити рука, па нек му даје, ко му је и до сад давао. А друго, није ни нужно, да га човек обрадује црвеним јајетом, јер он се и тако силно радује, што католици и православни имају уједно ускрс. „Кад можемо ускрс заједно славити — веле, да је он рекао — за што не бисмо онда и у свему другом једнаки били?“ За то се, веле, Герман веома радује, јер ако он још једно десетак година узпатријархује, то ћемо дочекати, да ћемо с католицима и божић у један дан славити.

Но ја о томе већу ни да мислим, па честитајући православном српском свету ускрс, надам се, да ће стари и нови претплатници о ускрсу и после тог великог празника обрадовати „Стармалог“ не са црвеним јајима, већ са црвеним поштанским упутницама. Сретно и весело дакле! . . .

Милисав.

У Ш Т И П Ц И.

Но зашто је сад у Србији тако мало порезних глава? Зато, што се краљ Милан постарао, да последње три године буде много порезаних, управо одрезаних глава.

Питали смо Босанце, јели истина да ће им Калаји опет доћи? А добили смо одговор: „Одавна је он већ овде, време би било да изађе.“

Чудно је ово време. Прво доказују, како Вука-

ту мора да наиђе баћ-Остоја, па он сиром извуче. Ето сад га стегла кијавица, па никако да попусти. Код других се већ двапут трипут обређала, а код њега као да се запекла. Некоме баба-Комла само једанпут обаје па га одма прође, ал' њему већ трипут бајала, па никакве помоћи, стоји онако као и пре басме. Једном речи: он је несретан па несретан, усуд га баш није са најласкавијом пропратницом пустио у свет.

Откад та неман наишла на њега, чисто човек „вантазира.“ Здао се у бригу шта ће и како ће. Алка га његова к'о једна теши, да ће још бити добро, ал' шта јој вреде све њене речи кад он добро не чује, па све натрашке разуме. Кад му она најлепше говори, њему се учини да га ружи; а кад би она баш каткад да га онако мало „пропцује,“ њему дође да кашље или да кија па и опет нечује.

— Ја, жено, мислим, да тај балабан мора да је нико клупче у глави, па то клупче све расти и расти, па ће напоследку да ми принуши мозак пондак ће валда и крај бити. А? Шта ти мислиш? Што не говориш!? — О мај, теби је све једно. А виш кад си ти имала улоге, а ја све код тебе, па те дворим, па те разговарам, а ти и не мариш, што ја толико патим. Ти би валда волела, да ја здекнем, па онда да тражиш другог. Па добро добро! Ал' ја ти кажем, жено, да никад више Остоју не нађе, јер — — — — — и баћ-Остоју у најторжественијем

шин није убио Уроша, сад доказују да је Вићентије Јовановић био најбољи Архијереј, још мало, па ће неко устати да брани и Вука Бранковића.

Грци се опет нешто скањују с ратом, као оно грчке младожење с женидбом.

Народи Угарске провешће бар мирно ускршње празнике. Разишао им се сабор, те сад не морају стрепити, зепсти, ни бојати се, да ће им се на сам Ускрс умесити — горак колач.

Народно позориште отишло је у Карловце. Сад ће се бар ако ништа друго а оно отворити „саборска дворана“, јер ће се у њој давати представе.

У „саборској дворани“ представљаће се нов комад за народ: „Лови зеца, док ти је на мети.“ Иначе ће се давати и „Језуита и његов — питомац.“

Ми за времена опомињемо позоришну управу да комад „Језуита и његов питомац“ не даје у Карловцима, јер су „Језуита и његов питомац“ тамо и сувише познати једва чекају да се тога курталишу.

Слушам од уредника наших новина, да су 1. априла издали позив на претплату за другу четврт, па слабе вајде. Ја знам зашто је то. Публика је мислила, да се они — као на први април — само мало прошалили и да им у истини није стало до претплате.

Ө.

његовом заносу за пребацивања прекиде кијање и кашаљ, које је тако снажно било, да је одма угасио жижак, а перје, што га његова жена баш чешљала све раздувао, и читав се облак подигао од њега. Једва се једанпут сталожило паперје, али баћ-Остоја никако да се сасвим умири, него још помало кашљуца.

— „Па за бога човече, шта оћеш да ти говорим, кад ти не могу помоћи!? Ето сам распитивала у свакога, протаракала сам свуда, па нигди нисам могла да чујем за какав лек. Мислила сам да си нагазио на што, ал' ето каже Јевра Сацакова да си чист, а њој сам дала белегу па ти је превртала траг.“

Баћ-Остоја је био јако замишљен, па ни један глас алкина говора није ударио у доб његова ува, те тако није ни чуо шта она говори.

— „Него кажу“ — настави Алка — „да се сад доселио неки нов господин' мора да је шваба, јер му је име доктор, па веле, да он зна свашта да лечи, па иди томе доктору, можда — — —“

— Та муку му — трже се на то баћ-Остоја и продере се — ти оћеш још да ми се и прдачаш! Алка, не збијај шалу, јер ће бити вашара. Какав ора?! Валда оћеш баш да одгризем прст оној вештици! Није доста, што сам је уј'о, па сад неможе ништа да ради! Сад ћу ја теби дати ора, само ти много бенетај ту! —

Ђира. Пронео се глас, да Србија тражи нов зајам.

Спира. Чуо сам. Али Гарашанин је опуномоћио „Pester Lloyd“ да изјави, да то није истина.

Ђира. А зар „српска“ влада нема у Србији српских листова? — Та ди јој је бар „Видело.“

Спира. Та знаш „Видело“ је дотле дотерало, да му нико не верује.

Ђира. Ја не знам колико се „Лојду“ до сад веровало. Али ако је сад постао званичним органом Гарашановим, онда му се, богме, неће веровати ни кад истину каже.

Ђира. Ја не знам за што је морало бити то тирање краља Милана са Ристићем, или управо са огромном већином српског народа. То не разумем.

Спира. Чудим се да ти то не разумеш. Јер то је сасвим хандграјфлих.

П у с л и ц е.

⊙ Ако је истина да су се у Србији споразумели либерали и радикали, то јест да су се управо слили у једну партају — онда ни ову ни ону Сливницу нећемо бележити са црним, него са златним словима.

□. Ми се радујемо што ће се одсада и у Црној Гори носити врбица. Не толико због врбице, колико због оне лепе песме: „општеје васкресеније“.

Баћ-Остоја је разумео да му је жена казала, да опет проба да узима од баба-Комле онаки ора, што га она намаже неким зачином, па пружа болеснику у уста, да га трипут обзине, па то га је тако јако разбеснило; јер баба-Комла је већ радила то са њиме. Стисла тако намазану орову језгру са палцем и кажипрстом, па пружила баћ-Остоји, да обзине то једанпут, двапут. Кад трећи пут обзине, онда по басми треба да стисне ора зубима, па да га у затвореним устима, т. ј. да склопи усне, поједе, а док он једе, баба-Комла опет би имала да баје од „зла часа“. Пружи баба-Комла ора, да га баћ-Остоја и трећи пут обзине, ал' овај је тако брзо склопио своје снажне вилице, да баба-Комла немога ни са својим претима утећи и тако је баћ-Остоја баш добро угризео за прсте, да је јаукала и онда одма — себи обајала од „зла часа“. Ал' баћ-Остоја се тако згадио, које на тај гадни зачин, које на то, што је осетио на зубима и мало баба-Комлине крви, и била би баба-Комла и гори „час“ дочекала, само да није — стругнула.

О овом, мислио је баћ-Остоја, да његова Алка говори, јер њена предпоследња реч „доктора“ бац заиста има тако врашки свршетак, да наглуво уво може чути од ње само оно дерно „— ора“. што је ето, и баћ-Остоја показао, да уме тако да чује, па се с правом онако јако разједио; јер и он, као човек, не може тек бити изузетак, па

⊕ Фра-Грга се здраво радује, што је Фра-Насовић отишао у Рим.

⚡ Кад је у Стрији букнуо пожар, за тили часак сва је изгорела. Изгореле и шприце, којима се гаси; а људи мешто да помажу, свако је себи грабио. (Ау Стријо, да чудне судбине!)

* * * Између кнеза Николе и краља Милана знамо доста разлика. Али ја ћу да приведем још једну: кнез Никола пише драме, — а краљ Милан прави — комедије.

⌘ Даклем министар Абердар је повратио Гершића на професорску столицу. То је лепо. А још би лепче било да је то учинио министар Гершић са Абердаром.

△ Према новом закону о ландштурму Стармали се радује што је Стармали. По старости могли би га још узети у војнике, али ваљда ће га пропустити што је мали.

Софистично обећање.

„У Каносу нећу ићи!“
Тим се Бисмарк давно дичи.

Што је рек'о, одрж'о је, —
Даклем живио!
У Каносу није оти'о
Већ — одмилло.

(„Р“)

да воле, да му се оно спомиње што није по њега добро испало, као што нико не воле, да се о њему ружно говори.

Но из те његове јарости трже га његова Алка, која после сама плану, па приђе њему ближе и испречи се на њ!

— Ко ће се у ђавола с тобом што паметно диванити кад ти све унатрашке чујеш!? Све се тужиш. да нећу да говорим с тобом, а откуд' ћу и да говорим, кад што-год ја кажем, ти разумеш, да на друго иде. Што седиш на ушима, па не слушаш боље шта ти се говори!? И, у праведном гњеву своје поче Алка трескати и бацати све што јој паде шака. Није овамо-онамо, него се баш озбиљно наљутила.

Баћ-Остоја устукну за кратко време.

— Па што се одма тако љутиш? Можда сам и валио ал' ти опрости. Та знаш, да ја нисам крив, што она није боље чувала своје прсте, па јој онда неби ништа валило. (знате, и баћ-Остоја је као и други људи: прави барут; страшно хукне и букне, али се ома утиша, како види да и његово ребро оће мало да се размадари. Та, за бога, кад су сви људи таки, не може ни он ваљда бити изузетак.)

(Наставиће се.)

Бука. „Знаш ли да су у Србији расписани скупштински избори?“

Шука. „Знам“.

Бука. „Кажу да је већ изашло у Званичним новинама.“

Шука. Може бити и то. Ал ја сам чуо да су тамо отпочела нова хашпења, па сам одмах помислио: „Аха, мора да ће скоро бити избори.“

Бука. Имаш право. Поред званичних новина и то је „сигуран знак“.

Ө.

Бука. Чудан ти је тај „Стармали.“ Признаје да нешто не ваља, па ипак оће о томе да ћути.

Шука. Хеј, море! Да га нису подмитили.

Бука. Али ко?

Шука. Та већ ако су га подмитили, онда су га морали подмитити и сви и они. Јер он се са ћутањем својим некако гура у среду.

Бука. Знаш шта. Мени се чини да би „Стармали“ волео, да се све те батине окрену на њега, — макар га и утукле. Само да престане кавга тамо, где је мрска и богу и људима.

Бука. Чујем да ће ду од сад и у Црној Гори носити в р б и ц у. А то тамо до сада није био обичај.

Шука. То је лепо. Али ја мислим да у Црној Гори не расте врба, па онда нема ни в р б и ц е.

Бука. Хахаха! Онда ће ду морати носити Машу В р б и ц у.

Проба пера.

CLXVII.

Попа и учитељ.

Где се попа и учитељ
Не могу да сложе,
Главан им је пос'о
Да се вазданј гложе.

И где год је тако
(Ту се рака копа)
Ил не ваља учитељ,
Из не ваља попа.

Каткад бива и то
По големој туги,
Да нит' ваља један,
Нити ваља други.

CLXVIII.

Преки лек.

Где се устав гази
En gros, en detaille,
Не помаже „друга влада“,
Него — „други краљ“.

Г—д—н.

Брз лек.

Пре буне ожени се један Ађанин из Падеја. Поред мршаваг јунета, оклепана ормана и нешто мало амбуља — прими још и женину стрину, која је била шугава. Није прошло ни две недеље, ал се у кући почеше сви чешати. Из најпре се крили једно од другог, ал кад је шуга отела мах — богме су после на изменце чешали једно друго. Најпосле рече скорожења оцу: бабо! шта ћемо радити, сви смо се ошугали?! Шта наопако?! рече старац, а од кога сте се ошугали? Та одкога смо да смо, не питај већ тражи лека.

Старац погне главу, па хајд комшију да запита. Кад комшија чу од старца — промисли се мало па рече: Тражи дигод од три године старо сало, па сад као што нам долази елики впетак намажете се сви, после сваке године на тај исти дан, и то за седам година у застојце се мажете. Кад се седме године намажете, онда ће те изаћи сви на сред авлије под онај матори дуд. Најпре ко је најстарији нека се чеше о кору, понда сви редом, а међу тим реците трипут: „кад кора с' овог дрвета спала, онда и с' нас шуга.“

Б.

Убеђење једног предњозупца.

Он вам нема својих мисли,
он је само жива справа,
он не чује, он не види,
нит' о чему размишљава;
Родио се тек онако,
Не знаш за што, — од дангубе
његово је убеђење:
„Бог да прости предње зубе!“

„Опростите, — с' допуштењем —
ја не жудим међу прве.
нека други за ме мисле,
нек се други за ме крве.
Какав „народ“, какво „мнење“
кад се за то главе губе!
Ја ћу 'вако из прикрајка:
Бог да прости предње зубе!“

„Има људи, који мисле,
Да ће бити већи, бољи,
кад у торбу главе међу,
да угоде туђој вољи:
Који мрзе власт и благо,
А слободу слепо љубе —
ал' ја сам вам мудра зверка:
Бог да прости предње зубе!“

Има људи што гладују
и проводе живот псећи,
а да им је памет моја,
постали би много већи.
Хја, ал' они правде траже
и истину гласно трубе,
А ја сам вам друге ћуди;
Бог да прости предње зубе!“

„Чудних људи, сто му мука,
што по тешком путу броде,
што о своме зноју живе,
а о другом бригу воде!
Па нек скапљу у невољи,
причајући ствари грубе,
ја ћу 'вако све по старом:
Бог да прости предње зубе!“

„Нек уздишу сдободњаци,
као Христос на Голготи!
Нек падају, нека гину,
у тамници у срамоти.
И к'о шта се мене тиче,
што будале главе губе,
Кад су моја леђа мирна?!
Бог да прости предње зубе!“

Ал' почекај, скоцки робе,
Проћ' ће и то доба гњило!
Чешаћеш се, јадни брајко,
где те није засврбило!
Бич на крају само пуца,
ситне капи камен дубе,
свршетком се дело краси,
време чуна предње зубе...

С. Лукин Лазих.

Учитељ ђаку, који се закаснио:

— А што ти, Перо, тако доцкан долазиш у школу?
— Та опростите, молим господице, јер моја мати чула,
да су у риту уватили неког допова, па ме послала да ви-
дим, да откуд није мој отац.

(На ригорозуму). Професор. У чему се разли-
кује филозофија кантова од филозофије шопенхауерове?

Ђак. Разликују се — то јест — оно управо
— не могу да се изразим.

Професор (срдито). Јесте ли чули, ви ама баш
ништа не знате, — па и то тек онако површно.

— Баш си пијаница! Сваку ноћ бекријати, па у зору
'ћи долазити. Зар те није стид и срам?

— Мани се тога женице, та ја знам да си ти опет
мој добричина! Сви кажу да имам анђела у кући!

— Имаш — врага!“

Баћа Мија само се томе чуди, како је то: да кроз
рупу на Ђеговим чизмама вода — улази, а кроз рупу на
крчагу вода излази! —

Мати удовица двома ћеркама пре поласка на бал:
— Ако вам се ко понуди за мужа, упутите га само
мени.

Млађа кћи:

— Е, није него још нешто! Па ваљда да се ти удаш
за њега!

Жандар сретне неког вагабунда, па одма извади опис
неке кривичне особе и хтеде да тај опис сравањује се
вагабундом.

Али га вагабунд предвари:

— Господине жандаре, ви канда тражите неког Је-
врема Мургуловог, што има црвену косу као ја.

Жандар чита у опису:

— Јест, јест, баш се тако зове, а има и црвену косу.

— И ћорав је на једно око као и ја.

Жандар чита у опису.

— Јест, тако је.

Па има и ожиљак на десном образу, као ја.

Жандар опет чита даље у опису.

— Јест', јест, баш све је тако.

— Но, тај човок остао је тамо на чарди после мене
седећи на клупи.

— Заиста!? Но баш вам фала, што сте ми то рекли

Госпоја ушла у кујну, кад тамо, а код куварице два
солдата.

— Шта је то, Роксо, та овде има два солдата!

— Није баш сасвим тако, јер само је овај један регу-
ларан, а онај други је резервиста.

Костош кавецџији:

— За овај мах вам нећу ништа платити за прошли
месец.

— Шта!? Па тако сте ми и прошлог месеца казали.

— Но! Па зар нисам одржао реч!?

У купатилу лањски познаник једној малој девојчици:

— А с ким си ти, Маро, дошла у купатило?

— Дошла сам с мамом и са Савком, средњом сестром.

— А да где је Сока, твоја најстарија сестра?

— Она је заручена, па каже мама, да није нужно,
да сад опет иде у купатило.

Сусетка: Шта то фали, Като, твојем господину, кад
је већ у седам сати легао?

Слушкиња Ката: Фале му новци и кредит код
крчмара.

Послужитељ госи:

— Господине, на пољу чека касапин да види мато-
рог вола.

— Па иди му кажи, да ћу одма изићи.

— Јеш чуо, Мато, кад ћеш ми већ послати мој црни капут, што сам ти га позајмио, када су сарањивали твој ујака?

— Та драге би ти га воље, брате, послао, ал' морам сад још шест недеља да носим црно.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пост. лаја
од 4. (16.) марта 1886. до
даље наредбе.

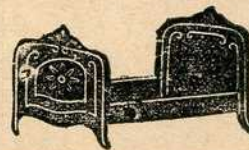

- Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: по-недељником и петком не пре 6 сахата у вече.
- Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на по-тиске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.
- Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
- Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
- Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.
- Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10%, сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

ГРДНИ ГУБИТЦИ,

што их је велика Лондонска фабрика гвозденог намештаја „God-rigde Brothers and Comp.“ услед најновијег пада Глезговске фабрике претрпела, тако су ју потресли, да је решила да фабрику за-твори и да свој силни намештај, што је преостао, а који је на сви-ма изложбама одликован златним медаљама, за четврти део фа-бричне цене сасвим распрода. Ја дакле препоручујем од горње куће код мене налазећих се 400 комада гвоздених кревета (кревети су на-лик на приложену овде слику) за одрасле (дивно израђено и украс за сваки стан и собу), по нечувено багателној цени од 8 ф. (пре су коштали 32 ф. 50 н.). — Наручбине се отправљају и појединце, док еспапа траје, и то сваки комад особито добар и без недостатка; новац се има унапред послати.

Ф. БУГАЊИ. — F. BUGANYI.

СТОВАРИШТЕ МАШИНА

У БЕЧУ, LANDSTRASSE, KRIEGLERGASSE.

Гвоздени кревети су особито у пролеће и у лето кудикамо бољи од дрвених, јер чувају да се у њих не увуче гад и нечистоћа, много су трајашнији и дају се расклопити. 3—12

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД,

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код сто-варишта,

Фрања Христоф, Берлин и Праг.

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под.

Стовариште у Н. Саду код Л. Стефановића. 3—6

КО?

хоће да носи добрих, модерних, елегантних и јефтиних одела, нека само оде у прво бечко фабрично стовариште мушког и женског одела **М. НАЈМАНА** из Беча у Н. Саду, главна улица у Недељковићевој кући. Јер је штета губити време, и обраћати се на другу страну, јер сам ја фабрикант, а не препродавац.

Одликована је моја радња на многим изложбама у Европи за добар и укусан рад. Основана је 1844. г. Фабрика у Бечу (I. Bezirk Fleischmarkt Nr. 16.) Филијала у Новом Саду, Загребу, Фијуми, Београду, Паризу и т. д.

ЦЕНОВНИК МУШКОГ ОДЕЛА:

Елегантних горњих капута (шберциера)	од	до	Огртача за јутро (шлафрок)	од	до
Врло финих горњих капута	16 ф.	36 ф.	Менчикови	18 ф.	35 ф.
Одело од вуне	8 ф.	15 ф.	Шестривив	25 ф.	35 ф.
Одела од вуне врло фина	18 ф.	36 ф.	Кућни капути и капути за трговину	6 ф.	9 ф.
Чакшире од штофа модерно сашивене	3 ф.	5 ф.	Одело за децу од 9—14 год.	6 ф.	18 ф.
Чакшире од штофа врло фина	6 ф.	12 ф.	Горњи капути за децу (шберцијер)	7 ф.	12 ф.
Салонско одело	20 ф.	45 ф.	Одело за децу од 3—8 год.	3.50	12 ф.
Горњи капути за свештенике	18 ф.	32 ф.			

ЗА ЖЕНСКЕ велики избор сваковрсних новитета у конфекцији.

Огртача за кишу	од	до	Мантлети и огртачи	од	до
Огртача за кишу врло фина	15 ф.	24 ф.	Мантлети и огртачи врло фи-	10 ф.	14 ф.
Огртача за шетњу с чипкама	12 ф.	30 ф.	ни богато накићени са чип-		
Кратке јакне елегант. и фина	4 ф.	22 ф.	кама и шмелцом	16 ф.	60 ф.

ЗА ДЕВОЈЧИЦЕ

огртача за кишу и јакна у свакојакој величини и боји, уз јефтину фабричну цену.

За наручбине са стране и за меру, стоји на расположењу велика колекција мустара од правих енглеских, француских и бринских штофова. Наручбине се извршују најбрже и то врло елегантно и трајно.

3—10

М. НАЈМАН.